

Aurelian
Silvestru

**ȘI TU
EȘTI
SINGUR**

ROMAN

EDITURA
PRUT

1.

Locuiesc într-un oraș străvechi, cu străzi înguste și clădiri bizare, înghesuite într-o fortăreață milenară. Din vechea fortificație, s-a păstrat doar zidul care apără așa-numita „Stâncă a Tăcerii” și un templu impunător, înfipt în vârful ei.

Rar cine îndrăznește să urce până sus, la el. Despre puținii temerari care au cutezat s-o facă se spune că ori s-au pierdut prin labirintul catacumbelor de sub cetate, ori (dacă au avut norocul să revină) nu și-au amintit nimic din ceea ce li s-a întâmplat acolo. Misterul stăpânește colina înconjurată de cartiere terasate, cu grădini exotice, presărate cu statui și cu fântâni arteziene.

Seara târziu, plimbându-te prin zonă, surprinzi oșteni cu halebarde, palate inundate de lumină, cu saloane aurite și cu dormitoare îngropate în mătăsurii.

În nopțile cu lună, simți cum te îmbată parfumul aventurii. Unii susțin că văd aievea cavaleri în negru, furișându-se pe lângă ziduri și atingând pereții cu umerii lor lați ori zăngănind pe trepte cu săbiile ce le atârnă, fără teacă, la cingătorile din piele.

Sunt doar povești? Doar plăsmuiri, menite să transforme metropola într-o atracție turistică?

Nu știu...

Eu n-am văzut nici cavaleri în negru, nici străjeri în alb. În schimb, cândva, în miez de iarnă, printre copacii plini de promoroacă, pe singura alee ce înconjoară Stâncă, am întâlnit o fată îmbrăcată într-o rochie subțire, de culoarea cerului, purtând în mâini un buchetel de maci aprinși. Trecea pe lângă oameni suavă și tăcută, cu ușurința unei ploii de primăvară. Fulgii mășcați îi mângâiau obraji. Ea însă îi ignora, pășind desculță prin zăpadă, fără să lase urme. Când a ajuns în dreptul meu, mi s-a părut că o cunosc, că seamănă cu cineva. „Cu cine?” m-am întrebat, dar n-am putut să-mi amintesc.

După nici patru pași, m-am răsucit spre ea și am privit-o. Fata s-a oprit, a întors capul spre mine și mi-a surâs. Atunci am fost convinsă că ne cunoaștem, că ne-am mai întâlnit. Dar unde? Când? În ce împrejurări?

Altă dată, un car de luptă, tras de trei cai, a apărut de nicăieri în plină stradă, printre mașini și pietoni. Blazonul de pe portieră avea în centru o cruce înrămată într-un cerc. Stând în picioare, o femeie îmbrăcată în zale aurite, se uita la mine. Avea o frumusețe neobișnuită – ceva magnific de apropiat și, totodată, foarte îndepărtat, ca Veșnicia pe care n-o poți contempla.

Când am făcut un pas spre ea, a tresărit și a dat bici cailor, strigându-le ceva indescifrabil. Echipajul s-a topit în noapte după prima intersecție. În urma lui, frunzele smulse de pe ramuri au prins a dansa în lumina felinarelor ca niște păsări dezorientate.

Am rămas stupefiată. Unde eram? În care timpuri?

Felul cum s-a comportat străina m-a făcut să cred că tot ce se întâmplă în prezent s-a întâmplat într-un trecut îndepărtat pe care nu eram în stare să mi-l amintesc.

Am inspirat adânc aer în piept, cu ochii spre orizontul de unde trebuiau să vină zorii, și m-am întrebat, cu teamă: *cine sunt?*

2.

La scurtă vreme după asta, sunt invitată la comisarriatul de poliție.

– Ușa a doua, pe stânga, îmi indică gardianul de serviciu.

Comisarul stă la masă și notează ceva într-un registru. Alături, aruncată pe speteaza unui scaun, uniforma lui de colonel.

Îi dau binețe. Nu-mi răspunde. Mă examinează pe sub ochelari.

– Luați loc, îmi zice, închizând registrul. Aveți idee de ce v-am invitat?

– Spuneți-mi dumneavoastră.

– E vorba de ziaristul Stanislav Calderon. Vă este cunoscut?

Tresar. El nu observă.

– Ce i s-a întâmplat?

– Sper să găsim răspunsul împreună.

– Vă stau la dispoziție, îl asigur, iar *Vocea Interioară* mă îndeamnă să nu discut despre acest subiect.

– Când l-ați văzut ultima oară?

– Vineri, la cafenea „Pescărușul”.

– La ce oră, dacă nu vă supărați?

– Era târziu...

Comisarul își consultă notițele dintr-un carnet de buzunar și precizează:

– Douăzeci și trei și douăzeci.

– Posibil.

– Cu ce scop v-ați întâlnit?

– Mi-a luat un interviu.

– La miezul nopții?

– Contează ora?

– S-ar putea.

– De ce?

– Pentru că a dispărut și nu e de găsit.

Știrea mă neliniștește. „Îmbărbătează-te!” îmi poruncește *Vocea*. Fac un efort și așez o mască a indiferenței.

– Ce legătură are acest fapt cu mine? îl întreb.

– Sunteți ultima persoană cu care a stat de vorbă.

– Nu eram doar eu acolo.

– Știu.

Siguranța cu care îmi vorbește devine agasantă. Mă stăpânesc, totuși, și îl înfrunt:

– Credeți că le știți pe toate?

– De obicei, da.

– Atunci de ce mă anquetați?

– Deocamdată, nu vă anchetăm. Pur și simplu, interogăm toate persoanele implicate în dosar.

– Ați deschis un dosar?

– Vă miră?

– Din câte știu, era nevoie de o cerere.

– A depus-o doamna Calderon.

– De necrezut!

– Ce vi se pare incredibil în faptul că soția se alarmează, când soțul nu dă pe acasă deja a patra zi?

– Sunt în divorț.

- Ei și?
- Nu cred că cei aflați în pragul despărțirii se îngrijesc prea mult unul de altul.
- Anchetatorul mă privește iritat.
- Sunteți prea tânără, ca să vă pronunțați.
- Bine, nu mai insist.
- Atunci, să revenim la ale noastre... Cu cine erați la cafelea?
- Cu un prieten... Mai bine zis, cu un coleg.
- Are un nume?
- Nu cred că este relevant pentru anchetă.
- Lăsați-mă pe mine să decid ce este sau nu este important pentru anchetă.
- Mă foiesc incomodată. „De ce ți-a trebuit să pomeni de el?” îmi aud *Vocea Interioară*.
- Nu știu, răspund în șoaptă.
- Ce nu știți? insistă anchetatorul.
- Ce nume are.
- Fața lui devine concentrată.
- Erați în compania unui bărbat necunoscut?
- Ne cunoaștem mai demult, dar niciodată nu s-a prezentat.
- Și nu l-ați întrebat?
- N-am îndrăznit.
- Colegii, de altfel, se cunosc așa, de la sine, fără să se prezinte reciproc.
- În fond, suntem „colegi” la figurat – *colegi de singurătate*... Ați fost vreodată singur? Știți ce-i asta?
- Mă pironeste cu privirea, obligându-mă să tac.
- Unde aș putea să-l întâlnesc?
- Pe cine?
- Pe acest „prieten de singurătate”, cu care erați împreună când a dispărut ziaristul.

- Nu puteți.
- De ce?
- Pentru că și el a dispărut.
- Anchetatorul face un gest de consternare, examinându-mă pe îndelete.
- Vă bateți joc de mine?
- Cum aș putea!
- Atunci de ce mă derutați?
- Vă spun doar adevărul.
- Mă îndoiesc. Dar s-o luăm pe rând...
- Se ridică de pe scaun și, sprijinindu-se cu ambele mâini de birou, își apropie încet fața de mine...
- „Nu-l lăsa să te intimideze” îmi șoptește *Vocea Interioară*.
- Deci, vineri seara (mai exact, la miezul nopții), Stanislav Calderon v-a luat un interviu în cafeneaua „Pescărușul”. În orice caz, așa susțineți dumneavoastră.
- Așa este.
- Mi-ați putea spune, în linii mari, despre ce ați vorbit? insistă răspicat.
- Despre mine.
- Înțeleg. Dar mai concret?
- N-ar fi mai bine să-i citați notițele?
- Au dispărut și ele... Era ceva secret acolo?
- Nu cunosc niciun secret de stat.
- Și totuși?
- Am discutat ca două persoane care practică aceeași meserie... Voia să știe ce mai scriu, ce planuri am, când am de gând să-mi reîncep activitatea... O simplă conversație. Nimic mai mult.
- Nu v-a făcut nicio ofertă?
- „Știe ceva”, îmi sugerează *Vocea*.

– Sigur, zic cu glas tare. Mi-a propus să scriem o carte împreună.

– Despre războiul de pe Nistru. Am fost acolo.

– Și...

– L-am refuzat. E viața mea... O viață despre care încă nu pot scrie.

– Din câte știi, ați colaborat cu domnul Calderon și în trecut.

– Da. La același săptămânal...

– Iar când urma să plece dumnealui pe front, s-a „îmbolnăvit” și v-au trimis pe dumneavoastră.

– M-am oferit de bunăvoie.

– Admitem, dar, după asta, viața dumneavoastră a fost dată peste cap.

– Nu este adevărat! mă opun, fără prea multă siguranță.

– Cei care vă cunosc sunt de părere că ați devenit un alt om, v-ați izolat, nu mai sunteți aceeași.

– Războiul lasă cicatrice în sufletul oricui.

– Ați suferit. Iar „vinovatul” are tupeul să vină și să vă ceară să scrieți o carte împreună... Cred că aveți suficiente motive să-l urâți și chiar... să-l faceți „să dispară”.

„Atenție! îmi strigă *Vocea*. Ripostează-i!”

– Ce insinuați?

– Nimic. Doar pun alături niște presupuneri.

– Eu nu-l consider vinovat de soarta mea.

– Mă rog...

Se depărtează de birou, face câțiva pași prin încăpere, apoi se oprește din nou în fața mea și mă întrebă cu voce de inchizitor:

– Dacă domnul Calderon ar dispărea cu totul, atunci cine ar avea de câștigat?

– Nu mă interesează.

– Ba da. Și încă foarte mult.

Trage sertarul mesei și scoate din el niște hârtii, pe care mi le flutură în față.

– Vă amintiți?

– Ce anume?

– Contractul de fondare a săptămânalului. Are doar trei asociați: fostul director, Calderon și dumneavoastră.

– S-a întâmplat demult.

– Întocmai. Pe atunci, clădirea, terenul și toate celelalte construcții auxiliare, nu aveau nicio valoare. Le-ați privatizat aproape pe nimic. Astăzi însă, costă milioane.

– Sunt, în fond, niște ruine.

– Nu e chiar așa. Se află în zona rezidențială a orașului, iar vecinii dumneavoastră vor să construiască un hotel de lux.... Sunt oameni serioși. Duc tratative. Au găsit investitori străini. Vor să se extindă, inclusiv pe lotul ce vă aparține.

– Nu sunt la curent cu asta.

– Lăsați tertipurile, domnișoară Ana. Știți foarte bine că, după moartea directorului, dețineți exact jumătate din acțiunile săptămânalului. Sunteți o tânără foarte bogată, iar dacă, Doamne ferește, lui Calderon i s-ar întâmpla ceva fatal, atunci, în calitate de unic fondator, ați deveni și mai bogată. Cine v-a sfătuit să întocmiți un astfel de contract?

– Interesați-vă la avocatul nostru.

– Așa am procedat.

– Și ce v-a spus?

– Nu știe. L-ați angajat ulterior. Dar zice că totul e legal, chiar și această clauză de moștenire... A cui a fost ideea?

– Ce idee?